

NEM IGAZOLTÁK!

É L E T L E I R Á S .

Mészáros Gyula I. volt anyagszaki csendőr törzsrőmester, apja: Mészáros Gyula, anyja: néhai Kovács Anna, r.k. vallásu, nőtlen.

Születtem: 1912. július 29.-én, Pribóc községben /: Turóc m.: / Esztergomi illetőségű és ugyanottani - Deák Ferenc utca 6. házszám alatti - lakos.

Középiskolai tanulmányaimat /: 4 gimnázium: / 1929. évben fejeztem be. Iskoláim befejezése után munkába álltam a Magyar Államvasutaknál mint pályamunkás, később mint tévirász minimális ellenszolgáltatásért, ami még a létfenntartáshoz sem volt elégséges. 1931. évben - miután a vasutnál leendő véglegesítésemre a legcsekélyebb kilátás sem volt - mint kisegítő munkaerő a bársonyosi körjegyzőségénél kaptam alkalmazást.

1932. október - mint korongedélyes - tényleges katonai szolgálatra a hajmáskéri légvédelmi iskolához vonultam be. Katonai szolgálatomat a miskolci légvédelmi tüzér osztálynál fejeztem be 1934. március 31.-én.

Katonai szolgálatom letelte után a polgári életben - alacsony származásom és protekció hiánya miatt - még éhbérért sem tudtam elhelyezkedni, közvetlenül a honvédségtől történt leszerelésem után - vagyis 1934. április 1.-én léptem át a volt csendőrség kötelékébe.

Mint próbacsendőr a volt szombathelyi III. csendőrkerületi parancsnoksághoz nyertem beosztást és mint fiatal csendőr annak különböző őrssein /U.m.: Ják, Vasvár, Ikervár, Kőszeg./ teljesítettem szolgálatot 1938. év elejéig.

1938. évben szolgálatteljesítés közben súlyos lábtörést szenvedtem, melynek folyamánaképpen a felülvizsgáló bizottság döntése értelmében fegyveres csendőrségi szolgálat teljesítésére egyszer és mindenkorra alkalmatlanná váltam.

1938. év óta a felülvizsgáló bizottság határozata értelmében mint mindennemű fegyveres szolgálatra alkalmatlan osztályozású irodai beosztást kaptam Szombathelyen.

1941. évben - mint csendőrségi fegyveres külszolgálatra alkalmatlannak minősített csendőr - , önként jelentkeztem a volt csendőrség felszerelési anyagraktárához Budapestre, hol a technológiai tanfolyam /: Textil, bőr, és fémipari technológia: / elvégzése után mint műmestert végleg áttettek a "s z a k s z o l g á l a t o s" állományba.

Mint volt "műszaki - anyagszaki" törzsrőmester nem tartoztam a volt csendőrség "Csapatállományába" hanem külön "szakszolgálatos" tehát fegyveres közbiztonsági szolgálatot nem teljesítő állományba. Innen volt az, hogy mi "S z a k s z o l g á l a t o s o k" nem is élveztük a volt csendőröknél azokat az előnyöket amit a csapatcsendőrök. Mindenben mellőzve voltunk annyira, hogy egy és ugyanazon rendfokozatba, ugyanazon szolgálati évek után, 8 - 10 évvel később léptünk elő. -

Nem is hívtak másként minket a csendőrségnél csak "géhásoknak" akiknek semmi köze a közbiztonsági ügyekhez, mert nem vagyunk csendőrök, hanem amolyan "nehéztársasági tisztviselők". Innen volt az Istennek Hála - hogy nem is avattak bele semmiféle közbiztonsági politikák vagy egyéb nyomozási ügyekbe, hanem külön "SZAKSZOLGÁLATOS" állományban kezelték és külön tartották nyilván.

383
Fentieknél fogva sem a volt nyilasokat sem a volt náciakat, sem fegyverrel sem fegyver nélkül, sem anyagilag, sem eszmeileg semmiben sem támogattam, hanem mint névtelen "szürke kis irodista" és mint nap - mint nap fizikailag raktárban dolgozó egyén voltam beosztva.

Nyugodt tiszta lelkiismerettel és minden büntetőjogi felelősségem mellett Isten és Ember előtt kijelentem, hogy a volt csendőrség viselt dolgaiért semmiben sem terhel sem mulasztás sem felelősség. Felelősség terheli a volt csapat csendőrtiszteket csapat csendőr tiszthelyetteseket - de nem a volt csendőrséghez beosztott irodistákat és anyagszakiakat.

En örömmel vettem az új rendszer beköszönését, mert érzem és tudom, hogy el fog jönni az a tiszta "szociális" világ amikor mindenki annyit ér mint a munkája és nem lehetnek kivételezett despoták, embert nyuzó szadista tisztek és nem dolgozó mindég élő lebzselők.

Budapestet 1944. november 12.-én - kényszer hatása alatt - előljáró parancsnokom Szűcs János g. ezredes parancsára - ki a fő lövést és felkoncolást is kiktásba helyezte - hagytam el. Budapestről előbb Szabadbattyánba, majd pedig Galántára lettem irányítva azzal, hogy Galántáról a hóhérok és rombolók országába Németországba kell mennem. Szűcs ezredes szigorú és ellenvetést nem tűrő parancsát szabotáltam azáltal, hogy az indulást megelőző napon - minden indok nélkül beteget jelentettem csupán azért, hogy ezután - miután más lehetőség az itthonmaradásra már nem volt - kivonjam magam a Németországba történő erőszakos kitelepítés alól. Szűcs ezredes ekkor mint beteget gépkocsival a volt csendőrségi felszerelési anyagraktár szombathelyi különítményéhez indított utba, hol kórházi kezelés alatt állottam mindaddig, míg a galántai részleg ki nem települt Németországba.

1945. március 27.-én ismét szigorú parancsot kaptam az anyagraktár szombathelyi részlegével történő Németországi kitelepülésre. Ezt a parancsot azáltal szabotáltam, hogy előljáró parancsnokomnak azon jelentést tettem, hogy mindaddig amíg Budapestről megmentett ingóságaim töredékét biztonságba nem helyezem nem vagyok hajlandó velük Németországba kimenni.

Az anyagraktár szombathelyi részlege utba is indult Németországba. Én pedig visszamaradtam azzal az elhatározással, hogy Magyarország területét még a kapott immár másodszori szigorú parancs ellenére sem hagyom el.

Március 28.-án volt parancsnokom már Németországból értem visszaküldött géppisztolyos csendőrrel kényszerített az ország elhagyására és amely csendőr már magával hozta a német hatóságok által és részemre kiállított határátlépési engedélyt. Ekkor már a nyilas terror legények és német gaznácik által körülvevett gyűrű kiút nem volt és hogy Németországba kimentem csupán a saját bőröm megvédéséről volt szó.

Németországból történt többszöri hazaszökési kísérletem sikertelen maradt mert elfogtak és fogolytáborba dobtak.

Magyarországra 1945. november 13.-án önkéntes magyar fogolyként litmánnyal amerikai megszállási zónából tértem haza.

Jelenleg a náci hordák által mindenéből kifosztva súlyos gyomorfekély betegséggel a teljesen nincstelen, nyugdíjától is megfosztott apámra vagyok utalva ki idős korára való tekintettel /:66 éves:/nem hogy engem támogasson, hanem az én támogatásom volna ráutalva, hogy az éhenhalástól megmentsem amire én ezidő szerint igazolásom lefolytatásig képtelen vagyok.